

Arrest

nr. 177 589 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), beide aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 170 893 van 29 juni 2016 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 december 2015 biedt de verzoeker, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, zich aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met T.C., die de Belgische nationaliteit heeft. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen weigert op 18 april 2016 de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na een negatief advies van het parket en na te hebben vastgesteld dat de

verzoeker een wettelijke samenwoning tracht te registreren die niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

1.2. Op 29 maart 2016 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 21 juni 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

*X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 29.03.2016.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de réglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 05.10.2015 via Madrid het Schengengrondgebied binnen in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf afgegeven door de Belgische diplomatieke autoriteiten in Peru.

Op 10.12.2015 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een 15 jaar oudere Belgische onderdane (C.C.T. (...)). Op 18.04.2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Deurne, stad Antwerpen deze verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 14.04.2016) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit Mevr C. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Peru. Zowel betrokkene als Mevr C. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep tegen deze weigeringsbeslissing dat betrokkene indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM in. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procédure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze geregistreerde samenwoning.

Op 29.03.2016 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 28.04.2016 het grondgebied te verlaten

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Peru.

Betrokkene kwam op 05.10.2015 via Madrid het Schengengrondgebied binnen in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf afgegeven door de Belgische diplomatieke autoriteiten in Peru. Twee maanden later deed betrokkene te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een 15 jaar oudere Belgische onderdane (Mevr C. (...)). De Burgerlijke Stand weigerde deze samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 22.03.2016) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 29.03.2016.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)"

1.4. Op 21 juni 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 29.03.2016. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1,2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene kwam op 05.10.2015 via Madrid het Schengengrondgebied binnen in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf afgegeven door de Belgische diplomatieke autoriteiten in Peru.

Op 10.12.2015 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een 15 jaar oudere Belgische onderdane (C.C.T. (...)). Op 18.04.2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Deurne, stad Antwerpen deze verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 14.04.2016) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoontst vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr C. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Peru. Zowel betrokkene als Mevr C. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep tegen deze weigeringsbeslissing dat betrokkene indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM in. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoontst zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procédure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoontst alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van deze geregistreerde samenwoontst.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 190 545.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op waarin zij betoogt dat de verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing aangezien hij op 5 juli 2016 zonder verzet is vertrokken en de eerste bestreden beslissing *“zijn uitwerking heeft verkregen en uit het rechtsverkeer verdwenen is”*.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *inuncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (*cf. RvS 25 maart 2013, nr. 222.969*).

Te dezen blijkt uit het verslag van vertrek dat de verzoeker op 5 juli 2016 zonder verzet is vertrokken naar Lima (Peru). Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoeker bij onderhavig beroep, stelt de raadvrouw van de verzoeker dat de verzoeker was vastgehouden zodat hij niet *“zonder verzet”* vertrokken is en dat het belang behouden blijft. Nu uit het vertrek van de verzoeker, daargelaten de vraag of dit al dan niet zonder verzet is gebeurd, evenwel volgt dat de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering de verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat hij thans het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft.

3.3. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing

4.1.1. In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

4.1.2. Het eerste middel is om de hierboven, onder punt 3, uiteengezette redenen niet-ontvankelijk.

4.2.1. In een tweede middel, dat uitsluitend gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen de art 6 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Peru en gedurende drie jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Ten eerste schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het familiale leven van verzoeker. Men stelt dat zijn partner hem kan volgen naar Peru, zonder rekening te houden met het feit dat hij hier een onderkomen heeft, vrienden en familie waarop hij kan terugvallen. Men kan toch niet verlangen dat hij hier alles opgeeft?!

Verwerende partij weigert hier echter afdoende rekening mee te houden.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is alvorens de beslissing werd genomen.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een ernstige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het ERVM!

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn Belgische partner. Ze deden samen een aanvraag tot wettelijke samenwoning.

Verwerende partij onderzoekt zelfs niet de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoeker en zijn partner bestaat. Ze stelt louter dat het huwelijk zou bestaan om het verwerven van een verblijfsrecht en niet voor het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners.

Dit is flagrant onwaar!

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn Belgische partner. Ze hebben samen een aangifte tot wettelijke samenwoning gedaan.

Verzoeker en zijn partner hebben een duurzame relatie met elkaar, wat ook de vele foto's die ze samen hebben gemaakt bevestigen. De reden dat het koppel een leeftijdsverschil heeft van 15 jaar kan niet als enige reden aangehaald worden om over te gaan tot de beslissing dat het enkel een relatie is voor het bekomen van een verblijfstitel!

Verzoeker woont ook samen met zijn Belgische partner, op haar adres.

Dat verzoeker ook daar is opgepakt. Als verzoeker geen duurzame relatie zou hebben met zijn partner, waarom houdt de politie verzoeker dan aan op het adres van zijn vriendin?!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Peru wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Dat de partner van verzoeker een goed inkomen heeft en goed voor hem kan zorgen.

Dat verzoeker, samen met zijn partner, tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke stand beroep heeft aangetekend.

Dat verwerende partij niet mag stellen dat het voor verzoeker geen gevolgen zou meebrengen indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Dat dit wel degelijk het geval zou zijn. Hij wenst hier een leven op te bouwen met zijn partner.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Dit wordt ook bevestigd in arrest 91.251 van 9 november 2012 van het Europees Hof:

“De Raad stelt vast dat verzoeker de samenwoning met mevrouw T. en zijn kinderen heeft aangetoond aan de hand van de aangifte van adreswijziging op het gemeentehuis te O. op 2 juli 2012. Niettegenstaande de aangetoonde feitelijke samenwoning sinds 2 juli 2012 is de louter samenwoning niet van aard om het bestaan van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Evenwel blijkt uit het motief in verband met het bepalen van de termijn van het inreisverbod niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de aangetoonde samenwoning waarvan verweerder kennis had”

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan het gezinsleven van verzoeker met zijn partner niet getwijfeld kan worden. Verzoeker is opgepakt op het adres van zijn vriendin om hem over te brengen naar het gesloten centrum.

Bovendien houdt men evenmin afdoende rekening met het feit dat de partner van verzoeker een Belgische verblijfstitel heeft.

Het is mogelijks wel zo dat een aangifte tot wettelijke samenwoning geen automatisch recht geeft op verblijf op het grondgebied maar het is zeker zo dat dit geen afdoende motivering vormt van verwerende partij.

Zo stelt uw Raad in zijn arrest nr. 162 579 van 23.02.2016: “De Raad stelt vast dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op de hoogte was van de wettelijke samenwoning van de verzoekerde partij met een legaal in België verblijvende persoon. Dit blijkt tevens uit de feitelijke weergave door de verwerende partij in de nota met opmerkingen. Hoewel verwerende partij aldus van dit gegeven op de hoogte was, blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit het bestreden inreisverbod zelf dat zij met deze specifieke omstandigheid rekening heeft gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. In de nota met opmerkingen geeft verwerende partij wel verschillende redenen waarom de wettelijke samenwoning niet van invloed is op de duur van het inreisverbod, maar dit is een a-posteriori motivering die niet vermag het vastgestelde gebrek aan zorgvuldigheid van het bestuur bij het treffen van het bestreden inreisverbod te herstellen.”

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Uit recente rechtspraak van uw Raad blijkt immers duidelijk dat verwerende partij niet zonder meer de maximumtermijn van drie jaar kan opleggen, zonder enige afweging te maken in het dossier.

Dat uw Raad zich in arrest nr. 134 851 van 10.12.2014 reeds uitsprak:

“Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, zonder op afdoende wijze blijk te geven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekers. Daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweed lid, 2° van de vreemdelingenwet, is de beslissing niet afdoende gemotiveerd.”

De bestreden beslissing stelt louter: ‘Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar’.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RVV.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten. Louter vermelden dat er een onderzoek is uitgevoerd, is onvoldoende!

Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft enige afweging te maken in het dossier van verzoeker en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: "Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

Dat uw Raad dit nog eens bevestigt in zijn arrest nr. 166 264 van 21.04.2016:

"de duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227 898 en 227.900).

De bestreden beslissing motiveert, met betrekking tot het inreisverbod, dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2013, zodat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Dergelijk motief verklaart weliswaar waarom aan verzoeker een inreisverbod werd afgegeven, doch dient geen verantwoording voor het feit waarom bij weeromstuit voor de maximumtermijn van drie jaar werd gekozen."

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden.

Neemt men deze procedure eigenlijk nog au sérieux?! Verwerende partij weigert een afweging te maken van het familieleven van verzoeker!

Men haalt niet alleen drogredekenen aan om hier geen rekening mee te houden, maar tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van een inreisverbod wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en geenszins een 'tijdelijke verwijdering' met zich zou meebrengen. Zijn partner bezit een verblijfstitel in België en woont en werkt in België.

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van art 6 van het EVRM

Verzoeker is vanuit Peru naar België gekomen waar hij zijn huidige vriendin leerde kennen, mevrouw C. C. T. (...).

Verzoeker heeft beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing van hun registratie tot wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten.

Hij wil namelijk persoonlijk kunnen aantonen dat de relatie die verzoeker heeft met zijn vriendin oprecht en duurzaam is.

Niet alleen verzoeker staat erop om persoonlijk aanwezig te zijn op de zitting, ook de rechtbank vereist een persoonlijke aanwezigheid van de partijen!

Hoe kan hij dit doen als hij zelfs niet meer op het grondgebied is?!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

De impact van verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst, een land waar hij niet veilig is, geen onderkomen heeft, waar hij niemand heeft die hem kan beschermen is veel groter/erger dan de gevolgen om verzoeker, in afwachting van een uitspraak over het lopende beroep, bij zijn partner te laten bij wie hij zich veilig voelt, hij een goed onderkomen heeft, hij niet ten laste van de staat valt en zijn gezinsleven samen met haar verder kan uitbouwen.

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM, dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren."

4.2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 29 maart 2016. Daarnaast worden in de tweede bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name dat het inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, nu de weigering

van registratie van de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen op 18 april 2016 een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven, de verzoeker niet aantoont dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met zijn Belgische partner, de verzoeker en zijn partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, en het mogelijk is om, indien de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, een verzoek tot intrekking van het inreisverbod en een visumaanvraag in te dienen, zodat de verzoeker geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven. Tevens wordt in de beslissing gewezen op het belang van immigratiecontrole, op de hardnekkigheid van de verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en op het gegeven dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing is genomen, en de artikelen 6 en 8 van het EVRM.

4.2.2.2.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Te dezen wordt aan de verzoeker om de hierboven reeds genoemde redenen een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

De verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer bepaald dat de registratie van de wettelijke samenwoning die de verzoeker met zijn Belgische partner wenste aan te gaan door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen werd geweigerd *“nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht”* en de hardnekkigheid van de verzoeker om illegaal op het grondgebied te verblijven. Gelet op het voorgaande kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat in de tweede bestreden beslissing geen afweging wordt gemaakt van de gevolgen die deze beslissing heeft op zijn familiaal leven.

Voorts laat de verzoeker gelden dat in de tweede bestreden beslissing wordt overwogen dat zijn partner hem kan volgen naar Peru, zonder evenwel in rekening te brengen dat hij hier een onderkomen en vrienden en familie heeft op wie hij kan terugvallen en dat van zijn partner niet kan worden verwacht dat hij hier alles opgeeft. Hij maakt evenwel niet aannemelijk waarom deze elementen, in het licht van de hierboven genoemde concrete overwegingen van de tweede bestreden beslissing, een weerslag zouden moeten hebben op de duur van het inreisverbod. De verzoeker laat voorts gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet alleen drogredeenen aanhaalt om geen rekening te houden met zijn familieleven, maar ook *“kost wat kost (tracht) een negatieve beslissing te nemen”*, doch hij laat na te duiden welke concrete redenen hij als *“drogredeenen”* beschouwt en waarom hij deze dan bedrieglijk acht. Ook de bewering dat de gemachtigde *“kost wat kost (tracht) een negatieve beslissing te nemen”* wordt niet *in concreto* gestaafd of onderbouwd door enig begin van bewijs en kan in ieder geval niet worden afgeleid uit het loutere feit dat de tweede bestreden beslissing werd genomen.

De verzoeker laat gelden dat hij en zijn partner een duurzame relatie met elkaar hebben en dat zij ook samenwonen op haar adres, waar hij is opgepakt. Evenwel wordt in de tweede bestreden beslissing overwogen dat de registratie van de wettelijke samenwoning die de verzoeker met zijn Belgische partner wenste aan te gaan door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen op 18 april 2016 geweigerd werd *“na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 14.04.2016) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht”* en dat *“(d)e weigering van registratie van wettelijke samenwoontst (...) een contradictie (vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt”*. De verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat deze overwegingen feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk zijn. Ook kan uit de loutere omstandigheid dat de verzoeker *“is opgepakt”* op het adres van zijn Belgische partner, waar hij met haar samenwoont, niet worden afgeleid dat hij (daar) met haar een gezinsleven leidt dat gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners en aldus een specifieke omstandigheid uitmaakt die had moeten leiden tot het afgeven van een inreisverbod met een duur die korter is dan drie jaar. Voor zover de verzoeker in dit verband nog stelt dat *“vele foto’s die ze samen hebben gemaakt”* zijn duurzame relatie met zijn partner bevestigend, laat hij na dergelijke stukken voor te leggen.

Voorts werpt de verzoeker op dat niet afdoende rekening wordt gehouden met het feit dat zijn partner *“een Belgische verblijfstitel heeft”*. In de tweede bestreden beslissing wordt hieromtrent overwogen dat de verzoeker *“(h)oe dan ook (...) niet aan(toont) dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst”*, dat *“(h)et loutere feit dat Mevr C. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten (...) niet (maakt) dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Peru”* en dat *“(z)owel betrokkene als Mevr C. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van betrokkene in België”*. Aldus blijkt dat wel degelijk (minstens impliciet) rekening werd gehouden met de Belgische nationaliteit van de voorgehouden partner van de verzoeker.

Waar de verzoeker in het eerste onderdeel tenslotte nog verwijst naar de arresten met nrs. 91 251 van 9 november 2012, 162 579 van 23 februari 2016, 134 851 van 10 december 2014, 92 111 van 27 november 2012 en 166 264 van 21 april 2016 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu in tegenstelling tot de arresten waarnaar hij verwijst *in casu* zijn vermeende gezinsleven wel degelijk in rekening werd gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, er wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval en er geenszins zonder onderzoek naar de specifieke omstandigheden van zijn geval werd overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

4.2.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn

correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Te dezen verwijst de verzoeker naar zijn gezinsleven met zijn Belgische partner. In de tweede bestreden beslissing wordt omtrent het gezinsleven van de verzoeker evenwel overwogen dat de registratie van de wettelijke samenwoning die de verzoeker met zijn Belgische partner wenste aan te gaan door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen op 18 april 2016 geweigerd werd "*na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 14.04.2016) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht*" en dat "*(d)e weigering van registratie van wettelijke samenwoontst (...) een contra-indicatie (vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt*". De verzoeker meent dat uit het administratief dossier blijkt dat aan zijn gezinsleven niet kan worden getwijfeld omdat hij op het adres van zijn vriendin werd opgepakt. Uit het loutere gegeven dat de verzoeker teruggevonden werd op het adres van mevrouw C. blijkt, gelet op al het voorgaande, evenwel nog geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker blijft bijgevolg in gebreke om het bestaan van een (beschermenswaardig) gezinsleven en/of privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen wordt hieromtrent in de tweede bestreden beslissing overwogen dat de verzoeker hoe dan ook "*niet aan(toont) dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een*

gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst” en dat “(h)et louter feit dat Mevr C. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten (...) niet (maakt) dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Peru”. De verzoeker laat gelden dat hij hier een onderkomen en vrienden en familie heeft op wie hij kan terugvallen en dat men niet kan verlangen dat hij hier alles opgeeft. Hij stelt tevens dat zijn partner een verblijfstitel in België bezit en hier woont en werkt. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat hij zijn vermeende gezinsleven of privéleven met zijn partner niet elders zou kunnen uitoefenen. Wat betreft de tewerkstelling van zijn partner in België beperkt de verzoeker zich trouwens tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Te dezen wordt in de tweede bestreden beslissing vastgesteld dat “(z)owel betrokkene als Mevr C. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België”. De verzoeker betwist deze vaststelling niet. Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, die zelfs niet voorhoudt, laat staan aantoon, ooit legaal in België verbleven te hebben, blijkt niet dat er op de verwerende partij, zo er al een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou worden aangetoond, enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn vermeende gezinsrelatie met mevrouw C. Bovendien, en nogmaals in de mate dat er al zou worden aangenomen dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist (of behoorde te weten) dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

De omstandigheid dat het bestreden inreisverbod “geenszins een ‘tijdelijke verwijdering’ met zich zou meebringen”, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn voorgehouden gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.2.2.3. De verzoeker voert aan dat hij een beroep heeft ingediend tegen de beslissing tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning en dat hij, gelet op de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, België niet kan verlaten. Hij laat gelden dat hij persoonlijk aanwezig wenst te zijn op de terechtzitting daar en dat de rechtbank tevens de persoonlijke aanwezigheid van de partijen vereist.

Vooreerst wordt er op gewezen dat artikel 6 van het EVRM enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Bovendien toont de verzoeker niet aan waarom het gegeven dat er een procedure loopt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de registratie van zijn verklaring van wettelijke samenwoning ertoe zou moeten leiden dat hem geen inreisverbod kan worden opgelegd. De verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied vereist is voor deze procedure en dat zijn belangen, gelet op de moderne communicatiemiddelen die tegenwoordig ter beschikking staan, niet zouden kunnen worden behartigd door de raadsman die voor hem de procedure inleidde bij de rechtbank van eerste aanleg. Waar de verzoeker nog laat gelden dat hij niet alleen erop staat persoonlijk aanwezig te zijn op de zitting, doch ook dat de rechtbank de

persoonlijke aanwezigheid van de partijen vereist, wordt erop gewezen dat dit niet wordt aangetoond. Dit kan alvast niet worden afgeleid uit het gegeven dat een rechtsdag werd bepaald.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.2.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing is genomen, en de artikelen 6 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.2.2.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de tweede bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.2.2.5. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

4.2.2.6. Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

5.1. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5.2. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN